

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 4.

15. februar 1940.

12. årgang.

Brev fra China.

Yüan Shih Hsien Hopei N. China
jan. 19. 1940.

Kjære «Misjons-Røsten»s lesere!

Fred og hvile i Jesus!

*Du velsigner den rettferdige,
o Herre! Som et skjold dekker
Du ham med nåde. Salm. 5, 13.*

Hvor dyrebart å være dekket med
skjoldet. Da kan Satan rase og
komme til angrep, men vi er dekket
gjømt i Ham vår gjenløser.

Den 12., 13. og 14. i denne måned
hadde vi ekstra møter. Ja, hva vi her
kaller: «stormøter» og «stormøter»
ble det også, idet Herrens ånd virket
på en merkbar måte.

Vi hadde innbudt brødrene Lean-
ter og Rasmussen at komme å lede
disse møter og de som Paulus sier
med en fylde av Kristi velsignelse.
Den tråd som gikk igjennom disse
møter var: «Renselse, hellighet og
forandring i lyset.»

Vi kjente Herrens nærhet og det
ble synderkjennelse og bekjennelse.
Det siste møte var uforglømmelig.
Da ble der slik sønderknuselse. En
av broder reiste seg og sa: «Jeg vil
bekjenne mine synder», og så fortalte
han om ting som ikke var rett i hans
liv. Hans mor var også tilstede og
da hun hørte sønnen stå og bekjenne
ble hun så beveget og da han kom
frem til henne og kastet seg på kne
foran henne, ja da brøt det løs og det
ble visst ikke mange tørre øyne i lo-
kalet.

Som vi stod der og priste Jesus, så
ble en annen broder til gulvet og
slo høylydt, og en annen kommer
frem til platformen og gråter — de

bekjenner at han hadde syndet mot
sin bror.

En ung kvinne ligger på kne og med
oppløftede hender priser hun sin
Frelser, nesten ute fra seg selv. Ja,
det var sønderknuselse, gråt og jubel.

Den yngste evangelisten kom også i
nød over sin stilling. Han har ikke
hatt det klart og vi har kjent det,
og vært mangen en gang anført an-
gående ham, men vi har båret ham
på bønnens arme fram for vår Him-
melske Fader og bedt Herren gjøre
en forandring.

Nå hadde han en samtale med brø-
drene, og etterpå kom de inn til oss
og vi hadde allesammen en bønne-
stund og han selv ropte til Herren.

Han hadde også vært i tvil og an-
fektelse, men ut på natten åpenbarte
Herren seg for ham gjennom et ord
fra Esaias kap. 53 og han ble da så
lykkelig at han i nattens stillhet måt-
te rope ut av fryd og glede.

Dagen etter strålte han som en li-
ten sol, idet han samtalte med oss.

Hvor takknemlige vi er til Herren
som ved sin ånd arbeider. Vi gir all
æren til Jesus. Vi selv formår ingen-
ting, men hvor herlig da Jesus blir
opphevet.

Her har vært meget urolig rundt
omkring i det siste, men denne by har
dog blitt skånet. Her er nå virkelig
dyrtid, så det blir hårdt for mange å
slå seg igjennom.

Våre venner har nok ventet at vi
skulle komme heim nå, men vi synes
ikke å kunne begi oss ut på en slik
reise, slik som situasjonen er nå. Hvis
vennene har samlet inn midler til vår
heimreise, så kan vi jo få bruk for de
senere.

Foreløpig vil vi arbeide etter beste
evne og håper vi det ikke må bli no-

en misforståelse mellom oss og ven-
nene, men at kjære venner vil stå
med oss i bønn og arbeid for dette
folks frelse.

Vi var meget slitne etter somme-
rens hete og søster Dørum især følte
seg forferdelig trett og slapp, så vi
trodde det var påkrevet å få en for-
andring, men så kom jo dette i Eu-
ropa.

Nå får vi være stille og bie på
Herren. Han vil lede oss rett. Han
gir det trette ny kraft.

Hermed de beste hilsener til alle
Misjons-Røstens lesere.

Eders i Jesus og for hans sak
Margrete Dørum. Hilma Karlson.

Br. Hans Utne, Rygge

har i mange år stått som den le-
dende broder i Betania, Rygge. Sam-
men med br. Bernhard Gundersen
stod han i flere år og etter br. Gun-
dersens død var han selvskreven som
forstander.

Han fikk også oppleve den store
velsignelse å se at arbeidet bar frukt.
For noen år siden gikk en stor vek-
kelse over stedet og mange kom med.

Nå har han bestemt seg for å gi
plass for yngre krefter og på menig-
hetsmøte 29. januar meddelte han at
han ville trekke seg tilbake nå.

Han har stått med i fremste linje i
mange år og det tar både på nerver
og helse mange ganger. Han er ikke
sterk.

Samtidig føler han seg kaldt til å
reise en del og tale Guds ord så langt
krefter og tid rekker.

Han vil sikkert bli til velsignelse
også i denne gjerning.

Som ledende brødre i Betania ble
enstemmig valgt brødrene Johan Gun-
dersen og Thomas Søgård.

Nød dem å komme inn.

Menneskets dårskap.

At de skal nødes til sitt eget beste for tid og evighet.

III.

Det er utrolig men dog sant, at elers fornuftige og kloke mennesker, er absolutt likegyldige med hensyn til sin evige sjels frelse. De fleste lar seg drive med strømmen uten å la seg forurolige, eller ofre mange netters søvn på denne sak. O, du tankeløse sjel, at du et øyeblikk for fullt alvor ville betenke din stilling! — Ak, om du visste, om først på denne din dag, hva som tjener til din fred.

Det er intet mennesket ofrer så lite omtanke på som sin sjel, den sjel der ble så dyrt betalt med Jesu dyrebare blod, den sjel der i et øyeblikk kan rykkes inn i evigheten med disse forferdelige ord: Du dåre, i denne natt kreves din sjel av deg, hvem skal det da tilhøre det du har samlet? — Mennesket pynter på sitt forgjengelige legeme, spiser, sover og klær seg i de beste klær, ofte som den rike mann i purpur og kostelige linklede. Man verner om sin heim, låser dørene omhyggelig av frykt for tjuer, man setter sine penger i banken og forsøker å betrygge sin framtid økonomisk, assurere sitt liv og eiendom, og når det minste kommer på med helsen, sender man øyeblikkelig bud til lægen. Men sin sjel tenker man lite og intet på. Er ikke det til å gråte blod over? Er det et under at Herren sier: Svalen og tranen og turtduen tar tiden i akt, men mitt folk har glømt min lov. Og atter: En okse kjenner sin Eiermann og et asen sin herres krybbe, men Israel kjenner ikke, mitt folk gir ikke akt.

*

La oss nå betrakte dårskapen i det at mennesket skal nødes til sitt eget beste. Det er det forunderligste i verden at mennesket skal nødes til å søke sitt eget timelige og åndelige og evige vel. Som Luther så slående bemerket, at to ting forundret ham høylyd, nemlig, først menneskenes utakknemlighet tiltross for Guds store kjærlighet, og Guds store kjærlighet tiltross for menneskenes utakknemlighet. Ikke nok med at de som søker å over-

tale dem til å søke Gud blir møtt med kulde og absolutt likegyldighet når man taler til dem, men mange blir flyvende sinte og fornermet og ber dem ofte om å ryke og reise dit hvor pepperen gror og passe sine egne saker. Ja det har endog gått til håndgripeligheter og åpenbar forfølgelse. I liknelsen om kongesønnens bryllup, parallell til liknelsen om den store nadverd leser vi at noen tok hans tjenere og slo dem ihjel. Til takk for milde overtalelser og ømme innbydelsener, er ofte Guds tjenere blitt overøst med skjellsord, stene og råtnede egg, de har vært gjenstand for de gemeneste beskyldninger og forfølgelser. Hvor tåpelige, dåraktige og bakvente dog menneskene er, når andre har omsorg for deres evige vel så blir de sinte. La oss belyse tåpeligheten i dette ved noen liknelser.

La oss begynne med denne: Vi vet om en fattig gatefeier som bor i et elendig hus borte i en bakgate. Han strever fra morgen til kvell for å tjene litt til det nødvendige livsopphold. Hans klær er luvslitte og hele hans liv kummerlig.

Dog, ved et tilfelle får jeg rede på at han plusselig er blitt arveberettiget til tju tusen kroner. Og glad ved å fortelle ham denne gledelige nyhet iler jeg til hans heim. Jeg treffer ham heime, sur og stur som vanlig. Jeg hilser: «Goddag! det gleder meg å treffe Dem heime, jeg kan meddele Dem den gode nyhet at De har arvet tju tusen kroner, De har bare å hente dem.»

Til min store overraskelse blir mannen mektig vred, han roper ut: «Men hva har De med dette å gjøre? det blir vel min egen sak om det behager meg å tro hva de vrøvler om eller ikke, så behøver vel ikke De komme her og stikke Deres nese i mine saker! — Du vil vel si at en sådan mann må ha en skrue løs eller hvertfall være grenseløs urimelig. Dog — hør her: Oppfører ikke folk seg på samme måte når det gjelder Kristi religion? Vi forteller dem om en uforgjengelig og usmittet og uvisnelig arv som er gjømt i himlene for oss, kjøpt og erhvervet oss med Kristi dyre blod og som til-

bys dem fritt og for intet blott de motta Jesus. Men de slår fra seg og at dette må være deres egen sak og de vil motta denne herlige arv om de sier som «Følgelig til Kristen i leggrimsvandringen, da de var falt «forsagthetens sump»: Er dette herlighet som du hele tiden har tatt om, så kan du for meg beholde det herlige land for deg selv.» — Kroner som er henlagt for dem i himlene er intet for dem, istedenfor løper de etter sepebobler og jordens skinnende bedrag. De tilbys himmelen og sier «Jeg velger jorden.» De er mere tåpelige enn den fattige gatefeier. De kan få den høyeste rikdom, den «del» bli Guds arvinger og Jesu Kristi medarvinger. (Ja hvem kan vel fatte hva dette innebærer) og dog velger de å være fattige, ja så fattige at de en dag endog vil bli nektet en dråpe på vann til å leske deres brennende tunge. (Luk. 16). Ak, hvilken dårskap! Den gyllne stad, perleportene, gullgatene, kronene og de gyllne hanner og evig selskap med Jesus, alt dette er intet for dem. Istedenfor at man skulle tro de ble sjeleglade ved sådanne nyheter, blir de forarget og anser oss for uforskammet der vi vil å tale med dem om disse ting.

*

Vi vil ta ennå et bilde. Vi ser en flokk negerslaver arbeider hårdt på en bomullsmark, uten lønn og nesten uten mat. I de brennende solstråler går de der den hele lange dag med bøyet rygg som allerede er furet og fulle av sår og strimer etter slag. Bare de et øyeblikk retter ryggen susser slavefogdens pisk ubarmhjertig over dem. Slik er deres tilværelse, dag etter dag, uten en stråle av håp om noen forandring eller tanke om befrielse fra deres hårde treldom.

Jeg nærmer meg dem og roper: «Hallo; jeg har et godt budskap til dere allesammen, dere er frie mennesker fra nå av, se her er beviset for at slaveriet er opphevet i hele landet, dere kan bare gå deres vei med det samme.» —

Jeg blir mottatt med skjellsord og stenkast, ingen vil se mitt brev eller høre på mine forestillinger om dog å være fornuftige og se mitt brev med guvernørens underskrift. De stopper fingrene i ørene for ikke å høre og overdøver min røst med skrik og skrål, jeg må hurtigst mulig forfly meg derfra med tungt hjerte. «Hvor

Hvorledes kunne en hel nasjon bli brakt inn i landet?

Preken av en kinesisk evangelist.

(Josva, kap. 3).

Der står, at noen få prester som bar arken på sine skuldre, gikk først ut i vannet. De trådte helt ned til Jordans bunn, og de stod der. De kjente Kristi død ifølge sin erfaring; de bar den død i sine egne legemer, og ved at de stod på dødens grunn, fikk andre inn i det overflødig liv. (2. Kor. 4, 7—15). Allikevel var det ikke prestene som gjennom død åpnet veien til den annen side; det var paktens ark. Men prestene holdt arken over seg, og fordi de virkelig stod på dødens grunn, kunne andre gå over til det nye liv. — Gud søker noen få som vil stå på den grunn for å bringe folket over. «Således er da døden virksom i oss, men livet i eder.» (2. Kor. 4, 12). Alltid bærende Jesu død med oss i legemet, forat også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme.» (Vers 10). Dette er vitnesbyrdets prinsipp. Det vitnesbyrd er ikke bare en lære, det er Kristus; og for å bære det vitnesbyrd er død absolutt nødvendig. Det må være noen som er villige til å stå på dødens grunn, hvis andre skal bringes inn i det fulle liv. Når vi dør, virkes der liv i andre sjeler. Intet mindre enn virkelig død i oss, vil bringe folk til den annen side. Det er ikke et spørsmål om å bære arken i en prosessjon. I sannhet å bære vitnesbyrdet vil koste oss intet mindre enn livet; for Jordan betegner død.

Hvordan kan menigheten bli brakt inn i Guds fulle hensikt? Vi må være istand til å tro at alt Guds folk vil bli brakt inn i arven. Det er Guds hensikt, og det vil skje. Men for å få realisert sin hensikt, må Gud ha en gruppe mennesker som er villige til å gå inn i døden, og til å stå der til alle er vel over på den annen side. På grunn av den lille gruppe prester som stod på dødens grunn og bar arken, passerte hele Israels nasjon helt over Jordan. Det ble ikke en person tilbake. Alt Guds folk skal tilslutt gå over. Men hvem er det som først skal gå ut i dødens vanne? Måtte vi stige ut med glede og nekte å gå ut av den stilling, inntil alt Guds folk har nådd det lovede land! Ofte vil vi bli fristet til å gi etter for de åpne dørrers appell. Store sjanser. Skal vi stå med Gud for den ting Hans hjerte attrår, å bringe Hans folk inn i arven? Er vi villige til arbeid og fødselssmerter, for at sjeler kan bli brakt helt igjennom til den annen side? For den som gikk lettvent over Jordan, betydde Jordan lite. Men den fulle betydning av Jordan måtte virkes ut i de prestes erfaring som bar arken. Alt Guds folk vil tilslutt komme over Jordan; men Gud ser etter noen få som vil bære arken. Og de kan ikke bare spasere inn i arken. De vil måtte stå i døden, idet de holder stillingen for Herren, inntil Hans hensikt er realisert i alt Hans folk. Vi har fått vi-

te hemmeligheten med Guds hensikt for denne tidsalder, og kanskje vi er villige til at Kristi død virkes i oss til en viss grad; men er vi villige til at døden får virke i sin fulle utstrekning slik at vi stående i døden bærer Guds vitnesbyrd, forat andre kan komme inn til livet? Vi er levende, priset være Gud, men er vi livgivende? Der trenges ubetinget lydighet, sterk tro og stor tålmodighet fra disse presters side. Villige til å smake den fulle betydning av døden for andres livs skyld. Overvinnere som stående i døden, holder stillingen for Gud. Hvem vil ha denne ære?

I Josva 3 ser vi arken i forholdet til Guds folk. Og i Josva 6 ser vi arken i forhold til Guds fiender. Israels folk sloss ikke mot sine fiender. De bare gikk rundt Jerikos murer. Men vi kan gå rundt vårt Jerikos murer og intet vil skje. Grunnen var: Paktens ark var i deres midte. Det var arken som gikk rundt byen, og det var arken som tellet. I vers 11 overser Josva hele flokken som marsjerer rundt murene, og nevner bare arken: paktens ark, som grunnlaget for deres tro. Arven er vår, for ifølge paktens ark har Gud allerede gitt oss landet. Det er ikke på grunn av hva vi vil gjøre, at vi nærmer oss fienden; men på grunn av hva Gud har gjort. Guds pakt er grunnlaget for vårt vitnesbyrd. For oss er det Guds pakt. Når vi lar det gå videre til andre, blir det Guds vitnesbyrd. Guds vitnesbyrd er hva Han har i sin Sønn for oss. Vi viser det ganske enkelt til mennesker; og vi viser det ganske enkelt til fienden. Det er det fulle vitnesbyrd. Vi gjør intet overfor Jeriko. Vi står bare på Guds pakt og vitner overfor staden: «Du skal falle, for Gud har gitt Jeriko til oss.» Vitnesbyrdet er helt enkelt å stå på paktens grunn, og erklære at paktens ark står ved murene. De seiret i kraft av Lamets blod, og det ord de vitnet.» (Ap. 12, 11). Vi forsøker ikke å gjøre noe. Vi står ganske enkelt på det som Gud har gjort. Vi står på paktens grunn og proklamerer at seiren er en fullført kjennsgjerning. (Hvis vi kjemper med personlige saker, mister vi seiersgrunnlaget.

Arken gikk rundt Jerikos murer 7 ganger — det fulle tall. Når vi helt ut er klar over, hva paktens ark er, kan vi ikke annet enn rope i triumf, og med ett rop er fienden overvunnet.

(Ved W. N.)

Axel Nilssen.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet, koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Pastor Barratts begravelse

fant sted fredag 3. febr. under stor deltakelse. Over 3000 mennesker var samlet ved båren i Filadelfia-lokalet. Talen ved båren ble holdt av Levi Pethaus, som har vært en av Barratts venner og medarbeidere i mange år. Kranser ble pålagt fra menigheter: Filadelfia ved M. H. Sæther, fra pinsebevegelsens forlag ved Bratlie, fra pinsemisjonærer ved Parley Gulbrandsen, fra predikanter ved S. Lærum. Dessuten var det kranser fra mange pinseforsamlinger, Det norske Bibelselskap, Metodistkirken, Bethlehem, Disentertinget og flere.

Marskalker var forstanderne Oscar Halvorsen og Erling Strøm.

Heim til Herren.

Atter har en av de gamle brødre i Misjonshuset fått heimlov. Denne gang var det pensjonert reparatør ved Borregaard, Peder Hansen, det gjaldt.

Han var 77 år og har tilhørt Misjonshusets forsamling i mange år. Trofast besøkte han møtene og deltok med sine vitnesbyrd. Bare et par uker før han døde vitnet han om at han trodde han snart fikk flytte heim og slik gikk det. Han var bare sjuk i noen få dager og så var det over.

Vi har mistet et vitne og en forbeder, men han selv har vunnet den siste strid og er nå heime. Det var velsignet å besøke ham på sjukeleiet.

Han var fortrolig med å reise og bare ventet på å komme over. Det var fredfullt og velsignet å tale med ham. Hans minne er til velsignelse.

Begravelsen foregikk fra Sarpsborg gravkapell, som var vakert pyntet med levende blomster og sørgenor, under stor deltakelse. Undertegnede talte ved båren og det ble lagt på kranser fra familien «Misjonshuset» og flere. Marskalker var formann A. Hedberg og Haldor Hansen Schulstad.

G. I.

Ord for dagen.

Guds velgjerninger.

(Salm. 103, 1—3).

I Luk. 1 finner vi disse uttrykk: «... du benådede». «... funnet nåde hos Gud.» Menneskelivet kan være rikt når det gjelder det nærværende, men når det er evighetsverdier som står på spill, da — er syndernes forlatelse menneskets største rikdom. Hva har mennesket igjen for sitt arbeid, sin kamp og strev når man fattes denne rikdom som ap. taler om i Efe. 1: «... syndernes forlatelse etter Guds nådes rikdom».

Dauids lovprisning for den første velgjerning er, at misgjerningene er forlatt. Han hadde greie på hvorledes det var å leve borte fra Gud, i synd. I Salm. 32, 3 sier han: «... da jeg tiede, borttæres mine ben».

Ingen brennende bønner. Ingen lovprisning. I hans sjel var det natt. Men den dag han går erkjenningens og bekjenningens vei da — opprant den forløsende dag i hans liv, hvor han utbryter: «Salig er de hvis overtredelser er forlatt, hvis synd er skjult. Salig er det menneske som Herren ikke tilregner misgjerninger, og hvis ånd der ikke er svik».

Ikke underlig at han er overvelden- de lykkelig og at lovprisning gir uttrykk i disse ord: «Min sjel, lov Herren og alt hva i meg er lov hans hellige navn. Min sjel, lov Herren og gløm ikke alle hans velgjerninger. Han som forlater all din misgjerning»...

Min venn, som leser disse linjer og ennå ikke er kommet i samfunn med Jesus. Hør: «Jesu blod rensar fra all synd»... Vil du komme idag og og du vil oppleve rettferdiggjørelse så du kan være blant den skare som en dag skal inngå gjennom porten i den Himmelske stad.

Dagene er onde. Syndens høst blir menneskene til del. For Herrens folk venter en morgen uten skyer. «Kristus i eder herlighetens håp». Som man sang fordem kan vi synge idag:

«Herren tager sin due bort, førenn hans vrede går frem. Gjømmer sin skatt bak perleport, I Salems velsignede hjem».

Rolf Westlie.

Søstrene Aasta Thuen og Alfhild Bjerva

har vært en tur i Østfold og hatt misjonsmøter. I Skiptvet var de på flere møter og det var velsignet å høre om Herrens gjerning i China i de år søstrene har vært der. De hadde møter i Øvre Skiptvet. Vidnes og Varteig.

I Sarpsborg hadde de flere møter i Misjonshuset. Det var ikke så meget folk som det kunne blitt, da det var så voldsomt kaldt disse dager. Det var umulig å få lokalet ordentlig oppvarmet og folk var engstelige for å fryse.

Søndag aften var det ikke værst med folk og et godt møte. De talte om Guds store gjerninger på misjonsmarken og det var inspirerende og velsignet å høre hva Gud gjør blant kineserne i disse dager.

Vi kan trygt si at dette besøk ble til stor velsignelse for forsamlingen.

På Greåker hadde de møte i Folkets Hus og det var riktig gildt der. De viste fram bilder fra misjonsarbeidet også der.

Opplysning.

Har av brødrene fått i oppdrag å gjøre bekjent gjennom «Røstens» spalter, at de Frie Venner på Klepp, Borre, og Sele, har ordnet sitt forhold med hverandre og står nå sammen som en forsamling, om å stride for den tro, som en gang er overgitt de Hellige. (Juda Br. 3).

Predikende brødre er hjertelig velkommen.

Skriv i god tid til brødrene Gunnvald, Klepp, Jæren, eller Enok Bore, Klepp, Jæren.

Fredshilsen med salme 118, 23—24. Eders i Kristus medforløste

Broder O. Kjellås.

Hva kan vi lære av den frie bevegelse?

I.

Den såkaldte «frie bevegelse» begynte her i landet i 1890-årene. Man kan nok finne spor etter den før, men først etter 1890 kan vi egentlig lokalisere bevegelsen til en samlet vekkelsses- og menighetsbevegelse. Da det er meningen å få utgitt en kortfattet oversikt over de frie venners historie — om det gis anledning, skal vi ikke her komme nærmere inn på dette.

Bevegelsen begynte egentlig som en nødvendig protest mot det stive, kolde og menneskelig organiserte møte- og menighetsliv som hersket i de tider. Dens største tyngde var da også forkynnelsen om de troendes frihet i Kristus. I de første år gikk bevegelsen fram med stormskritt. I årene 1914—20 var den antakelig på det høyeste. De frie venner hadde virksomhet i de fleste byer og utover mange bygder i vårt land. De hadde bedehuser i by og bygd fra Lindesnes til Nordkapp. Verdens nordligeste bedehus tilhørte de frie venner. Det

Nybrott og ordnet menighet.

I Fredrikstad Ø. som har vært et hårdt og forsømt sted, når det gjelder den frie forkynnelse har Gud pålagt brødre og søstre å oppta kampen for sjelers frelse og for friheten. Dette arbeid har Gud selv velsignet og stadfestet med å frelse sjele og å føre disse i dåpens grav. Behovet for en ordnet menighet har således tvunget seg fram.

Lørdag den 3 febr. ble brødre og søstre sammenkalt og ved Guds nåde og åpenbarelse ble beslutningen tatt og ca. 25 sjele ble tillagt.

Br. Arvid Bustgaard, Fredrikstad Ø., ble uttatt som menighetens eldste. Tilstede ved denne alvorlige og høytidelige bestemmelse var evang. Gulbrand Gulbrandsen og forstander Vilhelm Hansen.

Det hele ble sanksjonert av Guds ord på en underbar måte.

All korrespondanse bedes sendt «Salen», adr.: Arvid Bustgaard, Fredrikstad Ø.

Arvid Bustgaard, Villas Hansen.
Gulbrand Gulbrandsen.

gode Budskap var antakelig et av de mest utbredte frie blader i landet og sangboken Schibolthe kom ut i opplag på opplag. Mange ble frelste og sjuke helbredet. Tungetale, tydning og profeti ble alminnelig, særlig etter at pastor Barratt også virket sammen med E. A. Nordquelle i Oslo og utover landet.

Etter 1920 gikk bevegelsen tilbake, både i kraft og antall. Det ble pinsevennene som da fikk vinn i seilene. De stod også nokså nær de frie venner, både i lære og praksis. Det er allikevel enda en ganske stor flokk som står samlet som frie venner.

Hva kan vi lære av dette?

Vi skal forsøke å peke på et par tre ting.

1. Det er ikke nok med bare en frigjørende forkynnelse, der må også tas vare på det man vinner.

2. Det er nødvendig å være enige i de fundamentale sannheter i Guds ord.

3. Der behøves samarbeid og samhold mellom venneklokkene, og dette må pleies og holdes ved like.

En av bevegelsens svakeste punkter var, etter vår mening at det bibelske rett. Man må nærmest si at det ble menighetsliv kom alt for lite til sin mest møtevirksomhet. Den indre oppbygning ble forsømt, og det er en stor svakhet. Av den heltemodige kamp finnerne i disse dager utfører med hell imot en så kolossal overmakt viser det seg hva et enig og forberedt folk kan utrette. Guds menighet må også følge bibelens anvisning når det gjelder menighetens oppbyggelse og orden. Man må lære å underordne seg et bibelsk menighetsliv og ha den indre front i orden.

I dette stykke var enda ikke lyset gått opp for de troende innen bevegelsen og der hersket stor uklarhet angående disse ting innen de fleste forsamlinger. Man hadde gjerne en eller et par brødre som korresponderte med predikantene og ledet møtene. Det var det hele. (Det var også forsamlinger som hadde mere lys over disse ting og ordnet seg mere praktisk og bibelsk og disse forsamlinger har holdt stillingen). En følge av dette var også at man ble mere opptatt med å bli velsignet og å føle godt en å arbeide for sjelers frelse og evangeliets

utbredelse. Hvis ikke velsignelsen fra Gud får utløp i praktisk kristenliv og sjelevinnerarbeid får vi ikke den fulle nytte av den.

Nr. 2 er enighet i læren:

I den vekkelssesbølge som gikk fram kom det med folk fra nærsagt alle samfunn og de var ofte av helt forskjellig oppfatning angående de fleste lærespørsmål. Det var delte meninger angående dåp, menighetsordning, åndsdaup og flere andre ting. Så lenge man samledes i Jesu navn alene og friheten i Kristus gikk det bra, men når disse spørsmål meldte seg stod man ofte med helt motsatte oppfatninger og begynte å strides på menneskelig måte. Den ene bygget opp og andre rev ned. Forsamlingene ble da mange ganger et lett bytte for partiske menesker og splittet.

Så var det nr. 3. Samarbeid og samhold.

De hadde inget landsråd eller menneskelig organisasjon som holdt dem sammen. Det var sangboken og bladet som var det ytre bindeledd — også vennestevnene — og naturligvis de reisende predikanter. Så lenge vekselen pågikk var det også nok, men etterpå viste det seg at samarbeidet og samfølelsen sviktet på mange punkter.

Misjonsarbeidet hadde også en blomstrende framgang. Mange frie vitner har virket i de fleste misjonsfelt og utført et velsignelsesrikt arbeid. Det er dog ikke tvil om at meget mere kunne vært utrettet om samarbeidet hadet vært mere påaktet.

I en kort artikkel er det ikke godt å få med så pass at den blir grundig nok, men dette er bare noen korte tanker. I neste artikkel skal vi forsøke å peke på noen av de lærdommer historien har gitt oss angående vår oppbyggelse som en kristelig bevegelse.

Les nå disse tanker med ønske om å finne ut den beste måte å være til velsignelse og nytte på i blant den venneklokk eller menighet Gud har satt oss og ikke med ufruktbar kritikk. Naturligvis skal alt prøves og om det er noe godt så behold det. Dette er ikke skrevet som et diskusjonseminne, men som et oppriktig ønske om å nå fram til nye seire og herlige tider for oss alle.

I neste nr. skal vi forsøke å påpeke noen av de ting som særlig er av nødvendighet for oss i våre dager.

G. I.

SPREDTE FELTER

Fra Storsteinnes i Balsfjord

skriver br. H. Eilertsen i et privatbrev bl. a.:

«Forøvrig lever vi ved Guds nåde vel. Herren er trofast fra dag til dag. Om et par dager drar jeg ut på tur, og det mest sannsynlige er at det bær opp til Finnmark denne gang.

I går søndag hadde jeg en ganske strabadsøs tur opp til en avsides bygd. Hadde bestemt møte der. I almindelighet bruker man tre timer opp der, men føret var så håpløst at det gikk meget mere igår. Kom heim kl. 2, gjennomvåt av svette, og sulten som en skrubb. Men det er nåde å være ute med evangeliet.

Venlig hilsen.

Henrik Eilertsen.

Hilsen fra Svindal, Østfold.

Jeg har ofte tenkt å sende en hilsen til «Misjons-Røsten»s lesere fra venner i Svindal. Det er nå seks—sju år siden der ble begynt en liten fri virksomhet der oppe. Det var da bare to troende som var døpt med Bibels dåp der, men fikk snart den glede å be til Gud med flere sjele og mange av disse er nå døpt, likeså noen som var med i andre misjoner før, men som så at det var rett å la seg begrave med Kristus. Dette gjorde at det ble noen motstand, men vi har ikke tid å akte på det. Det står flere på tur til å bli døpt nå og vi priser Gud for alle dem som ønsker å vandre i lyset, dette gjør at vi får samfunn med hverandre i Jesus Guds sønn. Budskap og lovprisning i tunger kommer også fram, idet Herren døver med Ånden og utdeler gaver til menighetens oppbyggelse. Æren skal Jesus ha.

Vår virkeplass deroppe ligger avsides og mange av vennene har lang vei, og forresten blir det så for dem alle da møtene holdes i husene vekselvis. Det blir ofte å vase i snø og vann i timer, men gleden blir så meget større når de når fram. Da lyder lovsang til Gud som gir anledning til å komme sammen.

Jeg har selv måttet gå tre og en halv time hver vei til og fra møte der oppe, da det ikke har vært mulig å komme fram på annen måte, men

som regel bruker jeg en bil som jeg har og da blir også andre brødre med, og vår Himmelske far skal lønne dem for det.

Fra begynnelsen var br. Karl Brodin fra Rygge og undertegnede sammen om virket i Svindal, men de lange veier i forbindelse med hans arbeidstid gjorde det umulig for ham å fortsette, men han bruker nå sin tid til Guds ære andre steder, og en dag så kommer Herren og samler inn aksene og da vil det være godt at han finner oss på plass. Jeg ser hen til samlingsdagen med glede. Da skal noen samles også fra det bortgjemte sted i Svindal og vi møtes for aldri mer å skilles.

Må Herren gi at vi er tro på den plass vi er satt her og ikke strider om gressgangene, da dette ikke er Kristi sinn.

Vi vil fordype oss i første Kor. 13. Dette kaller jeg for de frelstes hjertekammer.

Kniple, Fr.stad.

Broderligst

Erik Eriksen.

I Skudesneshamn

virker br. Kjellås fortiden og de har gode møter. Opptil 1000 fiskere har møtt fram til møtene og Herren har velsignet underbart, skrives det fra Skudesnes.

Sarpsborg.

I Misjonshuset har vi hatt besøk av misjonærene Alfhild Bjerva og Aasta Thuen. De fortalte fra China og ble brukt til velsignelse for menigheten.

De hadde også noen møter utenom byen. Et ved Hafslund og et på Greåker.

Vi har opptatt arbeidet i Skjeberg også og har hatt møter der en gang i uken. De fleste møtene har vært hos broder Fritjof Aas. Sist søndag var vi på Gamlehjemmet og i den pene møtesalen der var det samlet bra med folk. Det var åpent og lett å vitne der, både unge og gamle lyttet til vitnesbyrdet. Den elskverdige greie bestyrerinne ønsket oss velkommen igjen. Vi har fått be med flere frelssøkende i Skjeberg og førstkommen søndag ønsker to derfra å bli døpt.

Vi har nå besøk av forstander Gustav Svennevik fra Spangereid. Han

blir her i ca. 8 dager. Bare leit at det er vanskelig å samle folk i denne forferdelige kulden.

G. I.

På reiser i Finnmark.

Siden juli ifjor har jeg virket i Finnmark og er nå bosatt i Børselv. Min hustru og jeg deltok i stevnene i Balsfjord, Rossfjord, Breivikbotn, Honningsvåg og i fellesstevnet i Hammerfest i september. Deretter besøkte jeg Komagfjord og hadde noen møter der og deromkring.

Fra 20. oktober til 19. desember var min hustru og jeg ute på en evangelietur og besøkte Kistrand, hvor vi var i 17 meget hyggelige dager og hadde gode møter sammen med Skipperuds. Derfra til Honningsvåg hvor vi hadde et ypperlig herberge hos våre kjære og meget gjestfrie søskende Johan Larsen og hustru. Hadde et møte i Baptistkirken der og noen husmøter. Så tok vi hurtigruten til Kjøllefjord hvor broder og søster Myreng tok vel imot oss og vi hadde det utmerket i deres deilige heim. Møtene holdtes i «Tabor» som er et gammelt skur som er satt i stand til bedehus, det er ikke akkurat førsteklases. Det trengs bedehus i Kjøllefjord.

Vårt første møte der var vi sammen med søstrene Astrid Schie og Ingrid Ødegård. De reiste til Honningsvåg.

Vårt neste sted var Skarsvåg som er like ved Nordkap. Vi fikk føle litt av en «kuling» på veien dit, men alt gikk utmerket. Vi ble møtt på bryggen i Skarsvåg av tre av brødrene Pedersen og en søster. Vi fikk herberge og godt stell hos vår kjære gamle søster Pedersen.

Det kom bra med folk i verdens nordligeste bedehus så det flere ganger var helt fullt. Barna ba om å få barnemøter og vi hadde tre slike. Å, hvor de kjekke barna sang — og de kom mannsterke. Hele skolen kom til møtene. Ja, Gud er god og det er en salig lodd å få være med å sprede det herlige frelsens budskap.

Så kom vi heim til Børselv 5 dager før jul. Flyttet da inn i det pene lille huset som vi får disponere. Søster Klem og de øvrige søstre på gamleheimen «Solbrått» tok vel imot oss og hjalp oss godt tilrette i vår nye heim. Det var gildt og godt og meget interessant å få være med og dele hyggen og gleden med våre søstre og de

M
Under
sien» fant
bladet. A
later oss
Gi gi a
nød for s
«Hvor
være her
på et ven
hsien. J
men san
komme d
ke bensin
råd enn
liten vog
mann. I
til et ste
utlending
krok. Vi
da hadde
«Utlendi
kommer
inn, ble
som stod
det sider
kom du
var kom
dem. J
nok til å
de ga m
jeg, «ka
litt om
samme
og om
så godt
Ham so
signe. I
gamle i
hilsener
om i la
jeg igjer
ningsvåg
gild tur
og ofte
skip til
om natt
alt er
Min l
har ho
takknær
hans g
Det l
år og v
og er g
Hjert
meg.
Din

Med livets ord i China.

Under titelen «Fra Sian til Shanghai» fant vi følgende brev i Misjonsbladet. Artikkelen grep oss og vi tilhater oss å «klippe» den.

Gi gi at vi alle ble mere grepet av rodd for sjeles frelse.

«Hvor jeg skulle ønske dere kunne være her hos meg nå, som jeg sitter på et vertshus mellom Sian og Shanghai. Jeg var kommet opp til Sian, men sannelig var det vanskelig å komme derfra igjen. Bilene hadde ikke bensin, og så ble det ingen annen råd enn å leie en riksja. Det er en liten vogn for en person, dratt av en mann. Igår kjørte vi 50 km., og kom til et sted hvor de aldri hatt sett en utlending før. Det var riktig en avkrok. Vi fant tilslutt et vertshus, men da hadde vi også hele byen etter oss.

«Utlendingene kommer, utlendingene kommer», ropte de. Straks vi kom inn, ble hele vertshuset fylt av folk som stod rundt meg. «Hvor lenge er det siden du kom til China? Hvorfor kom du?» Da de hørte hvorfor jeg var kommet, bad de meg å preke for dem. Jeg syntse ikke jeg hadde ord nok til å preke slik med en gang, men de ga meg ikke fred. «La gå», tenkte jeg, «kan jeg bare få dere til å forstå litt om Jesus, så får det være det samme om jeg sier en hel masse galt, og om de ler av meg». Jeg begynte så godt jeg kunne etter å ha sukket til Ham som alene kunne hjelpe og velvigne. Dere skulle ha sett dem, de iv-

gamle i julehøytiden, og å få motta hiltsener og gaver fra venner rundt om i landet. Like etter nyttår reiste jeg igjen en tur til Skarsvåg og Hongsvåg. Gud var med og det ble en god tur det også. Det er jo litt iset og ofte «uggent» å gå i båt fra dampskip til brygge eller omvendt, især om natten; men Herren har hjulpet og alt er gått godt.

Min hustru har vært kjekk og Gud har holdt henne oppe så vi er så takknemlige til vår kjære far for all Hans godhet og nåde mot oss.

Det har vært et innholdsrikt halvt år og vi tror at Jesus la vår vei hit og er glade for å få være i Hans vilje. Hjertelig hilsen fra min hustru og meg.

Din bror i Kristus.

Einar Joh. Christiansen.

rige ansiktene. Av og til gjentok de hva jeg sa, stoppet jeg ropte de i munnen på hverandre: «Vi forstår, fortell mere». Så kom det fler: «Fortell om igjen da, disse har ikke hørt om Jesus», og så fikk jeg begynne på nytt igjen, og slik holdt det på til det ble mørkt, men da var jeg også fryktelig trett, og gikk inn på kangen for å sove. Jeg fikk ikke bry meg om at det var folk over alt. Det var ingen dør, og i dørråpningen stod fullt med folk. En kvinne kommer nærmere, bøyer seg ned og hvisker: «Be for meg, jeg vil tro på Jesus». Å, hvor det var herlig! Etter en stund blir det mer stille, men jeg hører de snakker rundt meg: «Det er bare en sann Gud, Jesus er Guds sønn, Han elsker oss, Han kom for å frelse oss».

Om natten ligger jeg våken, og hører regnet sprute i bakken. Hva skal det bety. Det vil si det samme som at veien er umulig dagen etter. Og rik-tignok, om vi allikevel skulle driste oss ut, kunne vi ikke gå mer enn en km. før vi måtte gi opp, og landet i et annet vertshus. Her er det et rom kombinert soveværelse, spisestue, dagligstue, kjøkken og stall. Ikke lenge t-ter at jeg er kommet, har nyheten spredd seg, og folk stormer inn. De samme spørsmålene begynner å hagle over meg, og igjen blir det en herlig anledning til å fortelle dem om Jesus. De blir ikke trette av å høre. Av og til sier jeg riktignok noe som de ikke kan forstå, men da sier de ifra, og jeg forsøker å forklare, greier jeg det ikke, så er rikssjammannen en strålende kristen, og han kommer meg til hjelp. Jeg forsøker å lære dem å be. De er vant til å bøye seg så og så mange ganger for avgudene, og ofre, men hvordan de skal nærme seg den levende Gud, nei det vet de ikke, det har de aldri hørt om. Nå synger de rundt omkring meg: «Jesus meg elsker, jeg er så glad». Så kommer en til meg: «Du i min heim er det en gammel mor, hun orker ikke å komme hit, kom og fortell henne om Jesus, da». Så kommer en annen: «Hos sso er en bestefar, kom til oss og da». Så begynte jeg å gå rundt. I hvert eneste heim var der avguder, og alle var helt fremmede for evangeliet. På samme tid som det var så herlig å få fortelle litt om Jesus, å så er det så

ondt at jeg har så få ord så det blir så litet av frelsens under jeg kan fortelle men jeg vet Jesus vil velsigne sitt eget ord. Om aftenen er det en trett, men lykkelig nybegynner som legger seg ned på den hårde kangen. Noen hvisker: «Hun er ikke redd for oss, hun legger seg til å sove, Jesus hjelper henne». Nei jeg var ikke redd, min vokter Han sover ikke og slumrer ikke. Jeg sov som et litet barn til jeg hører en stemme sier: «Nå må vi opp, vi skal gå 120 li over fjellet idag.

En-to-tre — og vi var ute på veien. Det er skrekkelig kaldt, og veien synes umulig idag også, men vi to ens-lige vandrere roper til Far om hjelp. Snart blåser det en frisk vind, som driver skyene bort, og litt senere kommer solen tittende over fjelltop-pene, og vi vet det vil hjelpe på vei-en. Vår Himmelske Far har hørt og svart sine barns bønn. Når vi så be-gynner på selveste stigningen, er vei-en helt fin, og som vi går oppover kan vi ikke annet enn å prise vår vel-signede Frelser. Det er mangen en anledning langs veien til å si et litet ord om Jesus, men vi må ikke stanse for lenge, for da rekker vi ikke å komme ut av fjellene til den «Sorte drages munn» før det blir mørkt. Endelig er vi oppe på toppen. Å, hvor det er kaldt her, det er som den re-neste vinter. Soldatene som holder vakt her oppe går kledd i tykke vat-terte klær. Så bærer det ned over de bratte bakkene. Det er mange små avgudstempler langs veien. Som jeg går nedover, kommer jeg forbi et, hvor en 12 års gammel gutt står og tilber. Først ligger han på kne og slår hodet mot stenen, så reiser han seg opp og står og bukker foran bil-det. Jeg går bort til ham: «Gutten min, vet du at Jesus elsker deg?» Han snur seg og ser på meg. Aldri skal jeg gløkke det blikket, så util-fredsstillet, så søkende, så drømmen-de. «Jesus elsker meg? Jeg kjenner Ham ikke, har aldri sett Ham!» Så forsøkte jeg å fortelle ham hvem Je-sus er, og om den kjærlighet som brakte Ham opp på korset, og nå må-te han be til den levende Gud, Han som alene kunne høre bønn, og frelse ham. Han stod der og slukte ordene. «Jeg vil begynne å be til din Jesus», sa han: Så måtte jeg springe igjen.

Kl. 1/4 er vi i «Den sorte drages felt. Så fort vi stanser, kommer en mann bort til meg og hilser: «Fred,

misjonær». Hvor det var gildt å høre. Jeg kan ikke huske jeg har sett ham før.

Som jeg kommer inn i vertshuset, gjentar historien fra før seg. Huset fullt av folk, svarte på de samme spørsmålene, og nå begynner frimodigheten å komme seg, så jeg griper første anledning til å fortelle dem om min Frelser. «Hvorfor kom du til China?» spør de. Jeg forteller dem at jeg kom fordi Jesus ba meg fortelle dem at Han elsker kineserne så meget at Han kom ned fra himlen, og døde på korset for å frelse dem, så at de ikke skulle fortapes, men ha evig liv. De lytter spent. En soldat står og ser på meg. «Sa du at Jesus elsker kinesere?» Ja, jeg hadde sagt det, og det var sikkert også. Han syntes det var underlig. Til hver som kom inn sa han: «Hun sier at Jesus elsker kineserne». Han tar ikke øynene fra meg. «Fortell mere om Jesus da», sier han. Der kommer en nyfrelst fra Shanhsien inn for å hilse fred. Så spør de hvorfor vi hilser fred isteden for det vanlige «har du spist». Jeg hører de snakker sammen. (De tror ikke jeg forstår da). «Hun sier at Jesus gir henne fred og glede i hjertet, hun ser så glad ut også, og det gjorde den mannen som trodde på Jesus også». De synes det er underlig at vi ikke er redd Gud.

Nå er det blitt belgmørkt, og vertinnen synes visst det blir for folksomt, for plutselig jager hun alle ut, og forteller at misjonæren har gått den lange veien over fjellet idag, og nå må hun få hvile. Motstrebende forsvinner de sist av alle soldaten. «Jeg vil høre mer», sier han. Jeg ber at han endelig må komme til misjonsstasjonen når han kommer til Shanghsien. Så får han ennå en hilsen fra Jesus, og forsvinner. Dødstrett kaster jeg meg på kangen. Ute i mørket hører jeg riksjamannen utrettelig forkynner korsets evangelium. Hvor det er underbart når man trefte så herlig frelste kinesere.

Jeg endte reisen med en lengsel: Å, om jeg var flink til å snakke kinesisk, at jeg bare kunne gå rundt og fortelle om min dyrebare Frelser. Men skal det bli til virkelighet, så er det best jeg med en gang setter meg ned til å — lese. Høsten er stor, arbeiderne så få, og Kongens ærende haster. Snart, kanskje meget snart, kommer natten da ingen kan arbeide.

De hjerteligste hilsener til enhver

Hilsen fra en kommisjonær

Ja nå er en måned av det nye året gått og det er godt å være bevart i Guds nåde i denne tid, hvor alt synes å gå i oppløsning.

Jeg synes det er gildt å se og følge med å lese om misjonærenes arbeid der ute på misjonsfeltene. Når vi ser at det lykkes for dem å vinne sjeler for Herren så er det vært at vi er med og strever det vesle vi kan. Det er gildt å se at det går fram. Ære være Guds lam!

Det har gått bra med salget av «Røsten». Med hensyn til at den har blitt litt dyrere så forstår de fleste at alt er blitt dyrere nå og det skal nok gå bra.

En hjertelig hilsen.

Kommisjonær.

Guds ord har framgang.

Til de ytterste deler av jorden er nå Kristi evangelium båret, og nå er Kristi budbærere ivrig etter å bringe det til de innerste kroker i bortgjemte land. Utvilsomt holder evangeliets vitnesbyrd i den nåværende tidsholdning på å nærme seg fullendingen. Nettopp denne kjensgjerningen får Kristi vitner til å gå på med enda større iver.

Imidlertid er det også en kjensgjerning at uttallige millioner ennå ikke har kjenskap til evangeliet. Somme land er stadig offisielt lukket for evangeliet, og i andre land fins store strekninger som ingen misjonærer er kommet til. Vi er imidlertid ikke kompetente dommere til å avgjøre i hvor stor utstrekning slike folk har fått det frelsende budskap. Kristne misjonærer kan ikke få komme inn i Afghanistan, — men i årevis har Bibelen eller deler av den kommet over grensen, bragt dit av reisende. For sytten år siden fortalte en gammel misjonær som hører til China Inland Mission at en hel del bibeldeler var ført over til Tibet. Vi har flere vitnesbyrd om det, og nylig kom en kasse bibler til Lhasa sammen med en ekspedisjon som hadde med seg den «levende Buddha».

Russland kjemper imot sannheten, likevel spredes evangeliet fortere og fortere i det veldige rike.

misjonsvenn og forbeder fra eders i Kongens tjeneste lykkelige

Søster Annie.

Frie innfødte evangelister, som Sundar Singh og andre av denne typen har vandret omkring langt videre enn reiseskildringene deres forteller om. Slike menn, som bare har fått sin ordinasjon av den gjennomstungne händen, trenger dypere inn enn noen utlendinger kan, de er sendt av Helligånden minst like sikkert som om noe kirkesamfunn stod bak dem. Bønnene som brennende troende bærer fram for høstens herre om å sende arbeidere ut til markene, er for en stor del årsaken til at Gud-valgte vitner drives ut.

Rundt om oss engstes og bever folkene i de store avgjørende stridigheter om herreveldet over jorden. Tiden etter dette er kort. Høstens Herre venter på en hær av forbedere, som brenner for sjeles frelse, som har And-salvet syn på de hvite markene, bønnefolk som Gud kan bruke i den siste innhøstningen.

(The Alliance Weekly).

Kvitteringer.

Afhild Bjerva.

Det er i 1939 innk. kr. 2,076.57.

Det er i årets løp utsendt og avlevert et beløp av (inkl. reise penger) kr. 2,020.74.

Kassabeholdning pr. 1. jan. 1940 kr. 55.83.

Hjertelig takk til misjonsvenner. Vårt arbeid i Herren er ikke forgjeves. Hilsen.

Thorolf R. Andersen.

Sørligt. 15 II, Oslo.

Rettelse.

Under kvitteringen for misjonærene Signe Pedersen og Inga Johnsen i forrige nr. stod Th. Westfeld. Skal være: Th. Wessel.

Betania, Rygge.

Predikende brødre og andre som vil besøke menigheten i Betania, Rygge, må heretter skrive til: Tomas Søgård, Rygge st.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.

MIS

Nummer 5.

China
Krist

Kiao-ch'

Sjære «Misjons-R

Godt nytt år!

I Matt. 11, 24 tal
spiler om troens
som bønner.

«At det I
tro bare at
skal det ve

Disse ord kom
knytning til' en k
da vi forlot Lant
beidet her. Vi h
vognen, søster Ch
steren kommer be
hender i sine og s
er kanskje uviss
lit nå.» sier jeg.
som jeg aldri gl
så fast i mitt h
be at dere kom
tan. Dette sa h
bedat hennes fu
et blick som fo
profasthet. I det
til mitt hjerte i
pyne ser etter d
at de skal bo ho
drer den rettsin
ne meg!»

Denne gamle
ighet til å be o
Tro bare at I k
vederfares ede
Hun ba i till
kun det. Byr
legget tungt på
er tiden inne
tilbake, hvorfor
ge til Herren